

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 33/2022
10.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Мирјане Андријашевић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Милетић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Крагујевац, Полицијска испостава Крагујевац, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Крагујевцу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2836/17 од 15.09.2017. године, у седници одржаној 10.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2836/17 од 15.09.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2836/17 од 15.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1615/16 од 21.04.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да на име тужиоца за период од 13.05.2010. године до 30.11.2011. године, изврши уплату припадајућих доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање запослених на месечне основице у износима ближе одређеним овим ставом изреке по стопи која буде важила на дан уплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 69.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2836/17 од 15.09.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1615/16 од 21.04.2017. године, у ставу првом изреке пресуде. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1615/16 од 21.04.2017. године, у ставу другом изреке, тако да је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 21.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је за разлику између потраживаних и досуђених трошкова поступка захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 121/18 од 05.07.2018. године, уступљено је Врховном касационом суду на стварну надлежност одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2836/17 од 15.09.2017. године.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 1737/18 од 05.09.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2836/17 од 15.09.2017. године, као изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, укинута су пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2836/17 од 15.09.2017. године и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1615/16 од 21.04.2017. године а тужба тужиоца је одбачена.

Одлуком Уставног суда Уж 14224/18 од 09.11.2022. године, ставим првим изреке, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 1737/18 од 05.09.2018. године, подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 1737/18 од 05.09.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2836/17 од 15.09.2017. године.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да на основице додатка на плату по основу нередовности у раду, Републичком фонду ПИО уплати законом предвиђене доприносе. По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, о праву тужиоца да потражује од тужене уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Парнични поступак за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање запосленог је посебан поступак из радних односа. Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање. Како је спор за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, спор о новчаном потраживању, о дозвољености ревизије одлучује се као у имовинскоправним споровима, у складу са чланом 403. став 3. ЗПП.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У тужби поднетој 05.12.2016. године, није одређена вредност предмета спора, нити се вредност предмета спора може утврдити према одређеној, односно наплаћеној судској такси, с обзиром да, према службеној изјави архивара Основног суда у Крагујевцу од 06.04.2013. године, тражени предмет није пронађен у архивском депоу суда, то је вредност предмета спора утврђена применом одредбе члана 28. Закона о судским таксама, која прописује, да ако се по одредбама члана 21. до 27. овог закона не може утврдити вредност предмета спора, као вредност се узима износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за решавање спора.

У конкретном случају, вредност предмета спора, утврђена применом одредбе члана 28. Закона о судским таксама, не прелази динарску противвредност 40.000 евра, због чега је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом члана 403. став 3 Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић